

[Ministeren for skatter og afgifter]

Det er nok også et spørgsmål, om det vil være rimeligt med en sådan valgfri ordning. F. eks. ville ægtefæller, hvor hustruen har den største indkomst, kunne placere fradrag for en renteudgift, som alene vedrører manden og er betalt af ham, på hustruens selvangivelse. Dertil kommer, at en gennemførelse af ordningen vil rejse forskellige problemer: skal ægtefællerne være enige om placeringen af de omhandlede fradrag? Hvis de ikke er enige, hvorledes da? Skal der være adgang til at omgøre beslutningen, hvis det efterfølgende viser sig, at en anden fordeling er fordelagtigere? Er beslutningen kun bindende for et enkelt år, således at der år for år kan veksles med placeringen af fradragene? Jeg har bare nævnt nogle af de problemer, der rejser sig i forbindelse med forslaget, som det foreligger, og jeg tror alt i alt ikke, at det ville være en heldig ordning at gå over til.

Bakholt (S):

Som ministeren for skatter og afgifter netop har sagt, er der en række praktiske problemer forbundet med den foreslåede ordning, som vi ikke kan medvirke til at gennemføre. Når man i bemærkningerne til forslaget navnlig har rettet søgelyset mod fradrag for renteudgifter og ejendomsunderskud for at få dem placeret, hvor der er størst mulig skattemæssig fordel – man må vel gå ud fra, at det er det, der hensigten – vil det i praksis betyde, at fradragfordelen for renteudgifter bliver endnu større, end den allerede er. Som en konsekvens af forslaget skal ægtefæller nu foretage en nøje analyse af, hvor fradragene skal placeres for at opnå den største skattebesparelse. Man kan ikke ligefrem påstå, at det vil medføre en forenkling i vort skattesystem. Det forslag kan vi ikke medvirke til.

Glistrup (FP):

Da fremskridtsbevægelsen var i sin spæde vorden, anførte vi, at der er hundrede gode grunde til, at indtægtsbeskatningen overhovedet ikke kan indpasses i nu- og fremtidens samfund, og at den eneste rationelle løsning derfor er – og det vil man også finde ud af, efterhånden som man gør sine smertelige erfaringer – at afvikle indkomstkattesystemet, som er tilpasset et helt, helt andet samfund end vort.

En af de hundrede grunde var, at som samfundsmønsteret nu er, har man ikke nogen personenhed, som man kan anvende, når man skal finde frem til en tilrettelæggelse af en indkomstbeskatning. Det var et spørgsmål, som var meget let at løse, dengang Alberti, og hvad de gæve venstrefolk nu hed, i århundredets begyndelse indførte indkomstskatten. Det var på den tid således, at der var en enhed, og det var familien, mand, konen, som man havde vielsesattesten med, og børnene. De hang sammen som en enhed. Det gjorde de, hvad enten konen deltog i erhvervsvirksomhed – som det var almindeligt i Danmarks hovederhverv, i landbrugsvirksomheder, i butikker og lignende ting – eller om mønsteret var, at manden var den eneste, der erhvervede det, som henførtes til skattepligtige indkomster. Konen var altså ikke den, der overhovedet havde noget som helst, der interesserede i skattemæssig henseende, hun var altså en nulperson, fordi hun ikke tjente nogen som helst penge, var hjemmegående husmor.

Men det er jo totalt splintret og ændret, som samfundsudviklingen nu engang har været. Nu støder vi på et væld af forskellige familiemønstre, om man har vielsesattest eller man ikke har vielsesattest, og om man fra kvindens side er aktiv indkomsterhervende inden for områder, som manden slet ikke befatter sig med, og vi har også mange eksempler på det, som var enerådende i årene før og efter 1903.

Derfor kan vi akkurat lige så godt gøre os klart, at som forholdet ligger nu, kan det problem, som retsforbundet her stiller, overhovedet ikke finde nogen som helst fornuftig løsning, så længe vi bevarer indkomstskatten. Der er kun én eneste mulighed for at kunne klare det problem på en tilfredsstillende måde, og det er at afskaffe indkomstskatten.

Så kan man give sig til at filosofere over, om det bliver lidt dårligere eller lidt mere dårligt, hvis man gennemfører retsforbundets forslag. Dér må vi desværre sige, at det er meget svært at sige, for retsforbundet er jo forfaldet til den dårligdom, som plejer at præge de radikale og kristeligt folkeparti og centrum-demokrater og sådan nogle, der ikke kan forme deres tanker klart og tydeligt, bare at skrive 6 linjer ned på et stykke papir, hvori de opfordrer regeringen til at finde ud